

— Κυρία, εκείνος ὁ νέος ποῦ ἔφερε τὸ πρῶτ' τὸ γράμμα.

— Φέρε τον ἀμέσως, εἶπε καὶ ἔτεινε τὸ βλέμμα πρὸς τὴν θύραν.

Ὁ νέος εἰσῆλθε καὶ ἀπεκαλύφθη. Ἡ κυρία Κιανταλίνη τὸν κατέ-
 τρωγε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, περιεργαζομένη αὐτὸν ἀπὸ ἄνω ἕως κάτω.
 Καὶ φαίνεται ὅτι τὸν εὗρισκε τῆς ὀρέξεώς της, ἐπειδὴ τὸ πρόσωπόν
 της ἦτο γοητευμένον.

— Γνωρίζεις, φίλε μου, ὅτι ὁ κύριος Μαλάρης σοῦ κάμνει πολὺ κα-
 λὰς συστάσεις ;

— Θὰ προσπαθῆσω νὰ μὴ τὰς διαψεύσω.

— Bravo ! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ κυρία Κιανταλίνη.

Καὶ ἀφοῦ ἱκανοποίησεν ἀρκετὰ τὴν περιέργειάν της, ζήτησασα
 ὅσας ἤθελε πληροφορίας καὶ μὴ δυναμένη πλέον νὰ κρύψῃ τὴν εὐχα-
 ρίστησίν της :

— Πῶς σέ λέγουν ; τὸν ἠρώτησε.

— Ἰωσήφ.

Ἡ κυρία Κιανταλίνη ἔκαμε μορφασμὸν. Εἶχε φαίνεται ἀναγνώσει
 τὴν Ἱερὰν Γραφήν.

— Ἰωσήφ ! πφ . . .

— Ναί, Κυρία, μὲ λέγουν Ἰωσήφ, ἀλλὰ δὲν εἶμαι.

1890.

Μ. Δ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

— Ἄνθρωπος μὴ ἀναγινώσκων, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, ἐχθαρβαρίζεται. Εἰς μέ-
 γας κοινωνιολόγος εἶπέ ποτε, ὅτι ἵνα διατηρηθῇ εἰς τὴν ἀνθρωπίνην κατάστασιν
 τοῦ πᾶς ἄνθρωπος, ἀνάγκη ν' ἀκούη καθ' ἑκάστην ἓν τεμάχιον καλῆς μουσικῆς, ν'
 ἀναγνώσῃ ὀλίγας σελίδας καλοῦ βιβλίου, νὰ ἴδῃ μίαν καλλιτεχνικὴν εἰκόνα καὶ
 νὰ προσπαθῆσῃ νὰ εἴπῃ μίαν καλὴν ἰδέαν.

— Μὴ αὐξάνῃς καθ' ὀλοκληρίαν τὸν ἀριθμὸν τῶν φίλων σου, διὰ νὰ μὴ ἀναγ-
 κασθῆς ἀργότερον νὰ τὸν περιορίσῃς.

— Εἶσθε λυπημένους ; Προσηλώσατε τοὺς ὀφθαλμοὺς σας εἰς κοιμώμενον βρέφος,
 ὅπερ οὐδεμία φροντίς συγχίζει, ὅπερ οὐδὲν ὄνειρον ταράσσει· θὰ δανεισθῆτέ τι ἐκ
 τῆς γαληνιαίας ἀθωότητός του καὶ βεβαίως θὰ αἰσθανθῆτε ἑαυτοὺς ἀνακουφιζομένους.

— Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος ἔλεγεν : "Ὅταν μάχηταί τις δι' ἄργυροῦ ξίφους, συ-
 χνὰ ἐξέρχεται νικητής.

— Ἔργασία ἢ μᾶλλον ἐκδούλευσις ἐν καταλλήλῳ περιστάσει προσενεχθεῖσα,
 ὅσον μικρὰ καὶ ἂν ᾖ, πολλάκις δύναται νὰ ἐπιφέρῃ λήθην μεγάλης ὕβρεως.

— Ὁ χρησιμώτερος ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις φαίνεται χρήσιμος τοῖς ἑαυτοῦ ἀδελφοῖς.

— Οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν εἶδε τὴν εὐτυχίαν, ἐκτὸς μόνον, ἐὰν εἶδεν αὐτὴν διὰ μέσου τῶν ἐλπίδων. Ὀλίγοι ἐπίσης ἐχάρησαν τοὺς θησαυρούς, οὓς ἐν τῇ φαντασίᾳ των ἔπλαττον. Ἐν τούτοις ἐξακολουθοῦμεν νὰ ζητῶμεν μετὰ μεγίστης ἐπιμονῆς τὴν εὐτυχίαν, ἐὰν δὲ δὲν ἀπολαύσωμεν αὐτῆς ἐν τῷ παρόντι κόσμῳ, ἐλπίζομεν νὰ τὴν ἀνεύρωμεν ἐν τῷ μέλλοντι. Βεβαίως θὰ ᾔτο δύσκολον νὰ ὑποθέσῃ τις, ὅτι φανταζόμεθα πᾶν ὅ,τι δὲν ὑπάρχει.

— Ὁ σοφὸς ζῆ αἰωνίως καὶ μετὰ τὸν θάνατόν του, ἐνῶ τὰ μέλη του εἰσὶ κερμιμένα ὑπὸ τὸ μνῆμα καὶ ἀποσυντεθειμένα εἰς κόνιν. Ὁ ἀπαίδευτος εἶναι τεθνεώς καὶ ἐνῶ ἀκόμη περιπατεῖ ἐπὶ τῆς γῆς. Ἀριθμεῖται ἀληθῶς μεταξὺ τῶν ζώων, ἀλλὰ πράγματι δὲν ὑπάρχει.

— **Ἀληθέστατον ἀπόφθεγμα.** Ἡ φιλία καὶ ἡ μᾶλλον εἰλικρινῆς καὶ πλήρης ἀφοσιώσεως, ἀληθοῦς λατρείας, μοναδικῆς ἀγάπης, καταπαύει, ἐκεῖ ὅπου ἄρχεται . . . τὸ δάειον.

ΡΟΔΟΥΛΑ

Γιατί, Ροδοῦλά μου, σὰν τ' ἀλαφάκι
 Ὕπτης δάφναις κρύβεσαι καὶ ὅτῃς μυρτιαί.
 Κι' ἀπ' τὰ χαμόκλαδα γέρνεις λιγάκι,
 Καὶ ρίχνεις γύρω σου ἄγριας ματιαῖς ;

Τὴ ροδοπράσινη ἄσε μονιά σου,
 Μὴ φεύγῃς, πρόβαλλε, σ' ἀκαρτεροῦ.
 Ἔλα καὶ ξάνοιξε τὴν ὠμορφιά σου
 Μέσα 'ς τὸ διάφανο γλυκὸ νερό.

Κι' ὅταν τὰ μάτια σου μέσ' 'ς τὸ ρυάκι
 Γύρῃς παιδοῦλά μου, — χαρὰ κρυφῆ
 Θὰ βιάψῃ ρόδινο τὸ μαγουλάκι,
 Τὴ μαρμαρένια σου λευκὴ μορφῆ.

Σὰν ὄῃς τὸν ἴσκιό σου, θὲ νὰ γνωρίσῃς
 Τὶ φῶς ἐλόγλυκο γύρω σκορπιᾶς,
 Τὴν ἄγρια γνώμη σου θὰ παραιτήσῃς,
 Τὴν πλάσι ἐλόκληρη θὲ ν' ἀγαπᾶς.

Καὶ τότε δάφνινα κλαδιὰ θὰ ἐνώσῃς
 Μὲ τ' ἄσπρα χέρια σου τὰ δροσερά,
 Τ' ἄγαλμα τοῦ ἔρωτος νὰ στεφανώσῃς
 Μὲ πόθο ἀπόκρυφο καὶ μὲ χαρά.